

Càritas, el més important són les persones

Romà Casanova, bisbe de Vic

Càritas del bisbat de Vic ha presentat la Memòria del 2019. Han estat més de cinc mil les persones ateses en els serveis d'aquesta entitat d'arreu de la diòcesi. Els voluntaris de les nostres parròquies són més de mil, acompanyats per cinquanta-tres persones contractades. I tot això s'ha fet possible amb una mica més de dos milions d'euros. Les dades són significatives, però el més important són les persones concretes. Perquè Càritas no es gloria mai de les seves dades ni dels seus resultats econòmics, sinó, sobretot i principalment, de la seva relació amb les persones necessitades i de les solucions dels seus problemes, com també de la seva inserció social i laboral.

La pobresa no encaixa en la nostra societat del benestar; més aviat molesta, perquè toca la nostra consciència, qüestionant la nostra manera de viure, i perquè ens posa al davant la vulnerabilitat de la condició humana. La nostra autosuficiència i orgull no ens permeten de mirar els pobres. I encara que els vegem, no els mirem. Càritas, però, no pot deixar d'esguardar les persones amb les seves necessitats, amb les seves angoixes per un futur incert, amb els seus fracassos i ferides. Càritas no pot deixar de contemplar-los en profunditat, cercant les causes i buscant solucions. Perquè la mira-

da de Càritas no pot ser cap altra —com ja diu el seu nom— que la de la caritat.

Càritas és present arreu del territori de la nostra diòcesi de Vic. És present fortament en les ciutats i poblacions més grans, però també en parròquies petites de manera capil·lar. No hi ha cap necessitat caritativa que no trobi resposta en les Càritas arxiprestals o parroquials. **Es tracta d'una presència important, però hauríem d'incrementar-la.** En tenen necessitat les famílies i persones que sofreixen la pobresa; mes també ho necessitem nosaltres, tota la comunitat cristiana. La dimensió social i caritativa és essencial a la fe cristiana. La taula de l'Eucaristia ens porta a compartir els béns, assenyaladament amb els més pobres i necessitats; i aquests, sense cap frontera: ni social, ni cultural, ni religiosa, ni lingüística...

Som en uns moments molts difícils en l'aspecte social i econòmic. Estem encara immersos en la crisi sanitària. I la crisi econòmica encara s'ha de manifestar del tot. Es demana, doncs, a tots nosaltres més solidaritat. Que la indiferència envers els qui pateixin no mati el nostre cor! Sense cor no som veritablement humans. Sense estimar, la vida no té cap sentit.

